

○ คำสั่ง

(จ. ๒๑)

คำร้องที่ คบ. ๑๔๖/๒๕๖๓
คำสั่งที่ คบ. ๑๓ /๒๕๖๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๒ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

{	นายวรวิฐ สุวรรณไชยรบ	ผู้ฟ้องคดี
	องค์การบริหารส่วนตำบลช้างมิ่ง ที่ ๑ คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดสกลนคร ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องบางข้อหาและผู้ถูกฟ้องคดีบางรายไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ บ. ๑๓/๒๕๖๓ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองอุตรธานี)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานส่วนตำบล ตำแหน่งนายช่างโยธาชำนาญงาน สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยเริ่มรับราชการตั้งแต่วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลช้างมิ่ง ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

/ฐานประพฤติชั่ว...

ฐานประพจน์ชว้อย่างร้ายแรง ตามความในข้อ ๒๓ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการ
 พนักงานส่วนตำบลจังหวัดสกลนคร เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษ
 ทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน
 ๒๕๖๒ ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุม
 ครั้งที่ ๑๒/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๒ ได้มีมติยกอุทธรณ์ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้ง
 ผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าว ตามหนังสือ ที่ สน ๐๐๒๓.๒/๒๑๑๒ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์
 ๒๕๖๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
 เนื่องจากเป็นการออกคำสั่งโดยไม่สุจริตและเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ กล่าวคือ กรณีที่ได้มีการ
 กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์เสพเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ นั้น
 ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีพฤติการณ์ตามที่ถูกกล่าวหา ส่วนสาเหตุที่ทำให้ผลการตรวจปัสสาวะ
 ของผู้ฟ้องคดีมีผลเป็นบวกน่าจะเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีที่ต้องมีการออกตรวจพื้นที่
 ที่รับผิดชอบในหลายท้องที่ และมีคนงานนำน้ำจากกระดิกน้ำรวมใส่แก้วมาให้ผู้ฟ้องคดี
 ดื่มเป็นประจำ โดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบว่ามีสารผสมเมทแอมเฟตามีนในน้ำดื่มหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้
 มีการเสพเมทแอมเฟตามีนตามที่ถูกกล่าวหาแต่อย่างใด อีกทั้งผู้ฟ้องคดีก็ไม่เคยมีประวัติเกี่ยวข้องกับ
 ยาเสพติด ส่วนกรณีกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีร่วมกันเล่นการพนัน (ไพร์มมี) อันเป็นการพนัน
 ตามบัญชี ข พนันอาทรัพย์สินกันโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น แม้ผู้ฟ้องคดีจะได้ร่วมกันเล่นการพนัน
 (ไพร์มมี) โดยไม่ได้รับอนุญาตจริง แต่การเล่นดังกล่าวเป็นเพียงการเล่นพนันกันระหว่างกลุ่มเพื่อน
 เพื่อความสนุกสนานไม่ได้มุ่งหวังอาทรัพย์สินกัน พฤติการณ์ดังกล่าวจึงไม่ได้เป็นการหมกมุ่น
 เล่นการพนันจนเป็นเหตุให้เสื่อมเสียแก่ราชการ พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ถือเป็นการ
 กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพจน์ชว้อย่างร้ายแรง ตามความในข้อ ๒๓ วรรคสอง
 ของประกาศดังกล่าว คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒
 ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และ
 คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม
 ๒๕๖๒ ที่มีมติยกอุทธรณ์ โดยอาศัยข้อเท็จจริงตามการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็น
 คำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดังกล่าว
 มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิและหน้าที่ในความเป็นข้าราชการของผู้ฟ้องคดี ดังนี้
 ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

๒. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๒ ที่ได้มีมติยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งแจ้งตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อประธานคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดสกลนคร (ก.อบต. จังหวัดสกลนคร) โดยฝ่ายเลขานุการ ก.อบต. จังหวัดสกลนคร ได้รับหนังสืออุทธรณ์ดังกล่าวไว้เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๖๒ โดยไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้มีการยื่นหนังสืออุทธรณ์ฉบับลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๖๒ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่อย่างใด

ผู้ฟ้องคดีซึ่งแจ้งตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่า เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๖๒ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือ ฉบับลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๒ อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่วนหนังสือ ฉบับลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๖๒ เป็นกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์พนักงานส่วนตำบลจังหวัดสกลนครได้มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดส่งสำเนารายงานการสอบสวนข้อเท็จจริงสำเนารายงานการสอบสวนทางวินัย และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง โดยนายกองค้การบริหารส่วนตำบลข้างมิ่งได้แจ้งคำสั่งของคณะกรรมการฯ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ทำการรวบรวมเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมเป็นคำอุทธรณ์เพิ่มเติมอีก ๑ ฉบับเพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมต่อนายกองค้การบริหารส่วนตำบลข้างมิ่งเพื่อให้พิจารณาดำเนินการส่งเรื่องไปยังคณะกรรมการฯ ตามคำสั่งดังกล่าว

ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งให้สั่งพิมพ์สำเนาประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดสกลนคร เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๘ จากเว็บไซต์องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านถ่อน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร มารวมไว้ในสำนวนคดีนี้เพื่อประกอบการพิจารณา

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คำฟ้องข้อหาที่หนึ่งที่ฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคำฟ้องและคำขอที่ศาลรับไว้พิจารณาได้ หรือไม่

เห็นว่า ภายหลังจากผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการแล้ว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากเป็นการออกคำสั่งโดยไม่สุจริตและเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๒ ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ผ่านประธานคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดสกลนคร (ก.อบต. จังหวัดสกลนคร) โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๖๒ ตามหนังสือศาลากลางจังหวัดสกลนคร รับเลขที่ ๑๒๐๘๒ ลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๖๒ ซึ่งตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดสกลนคร เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการอุทธรณ์และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๑๐ กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๒ ซึ่งหากครบกำหนดระยะดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ ย่อมถือได้ว่าวันถัดจากวันครบกำหนดดังกล่าว คือ วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๖๒ เป็นวันแรกที่ผู้ฟ้องคดีเริ่มใช้สิทธิฟ้องคดีขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ โดยต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองภายในระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี คือ ภายในวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๖๒ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาล เมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๓ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องในข้อหานี้ไว้พิจารณาได้

ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องข้อหาที่หนึ่งที่ฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณา

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้อง
 บางข้อหาและผู้ถูกฟ้องคดีบางรายไว้พิจารณา ความว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับคำสั่ง
 ของศาลปกครองชั้นต้นที่วินิจฉัยว่า การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๓ เมษายน
 ๒๕๖๓ เป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติ
 จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ศาลจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องข้อหาที่หนึ่ง
 ที่ฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒
 ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำฟ้องในส่วนที่ฟ้อง
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณา นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติ
 ดังกล่าว ได้กำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับระยะเวลาในการฟ้องคดีว่า การฟ้องคดีปกครอง
 จะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี โดยคดีนี้
 ผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องคดีขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดี
 ออกจากราชการ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๒
 ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์
 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๖๒
 ตามหนังสือศาลากลางจังหวัดสกลนคร รับเลขที่ ๑๒๐๘๒ ลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๖๒
 ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ
 ศาลากลางจังหวัดสกลนคร ที่ สน. ๐๐๒๓.๒/๒๑๑๒ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ จึงถือว่า
 ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีนับแต่วันที่ทราบผลการวินิจฉัยอุทธรณ์
 ตามหนังสือดังกล่าว ย่อมถือได้ว่าวันถัดจากวันที่ผู้ฟ้องคดีได้ทราบผลการวินิจฉัยอุทธรณ์
 ตามหนังสือดังกล่าว คือ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ซึ่งเป็นวันแรกและผู้ฟ้องคดีเริ่มใช้สิทธิ
 ฟ้องคดีขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ที่ ๔๐๖/๒๕๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ
 โดยต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองอุตรธานี) ภายในเก้าสิบวันนับแต่
 วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี คือ ภายในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ดังนั้น
 การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๓ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดี
 ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่ง
 พระราชบัญญัติเดียวกัน

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำฟ้องข้อหาที่หนึ่งที่ฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๐๖/๒๕๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณาพิพากษาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่งหรือการกระทำอื่นใดเนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ มาตรา ๔๙ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น มาตรา ๕๒ วรรคสอง บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีแล้ว ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคดีที่ยื่นฟ้องนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาก็ได้ และข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ กำหนดว่า คำฟ้องที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ให้ศาลมีคำสั่งไม่รับไว้พิจารณาและสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เว้นแต่ศาลเห็นว่าคดีนั้นเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลจะรับไว้พิจารณาก็ได้ คำสั่งรับคำฟ้องไว้พิจารณาให้เป็นที่สุด พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คำสั่งทางปกครองให้มีผลใช้ยันต่อบุคคลตั้งแต่ขณะที่ผู้นั้นได้รับแจ้งเป็นต้นไป วรรคสอง บัญญัติว่า คำสั่งทางปกครองย่อมมีผลตราบเท่าที่ยังไม่มีการเพิกถอน

/หรือสิ้นผลลง...

หรือสิ้นผลลงโดยเงื่อนไขหรือโดยเหตุอื่น ประกอบกับข้อ ๑๐ ของประกาศคณะกรรมการ
พนักงานส่วนตำบลจังหวัดสกลนคร เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการอุทธรณ์ และ
การร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ กำหนดว่า ให้คณะกรรมการ
พนักงานส่วนตำบลพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่
เลขานุการคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลได้รับหนังสืออุทธรณ์และเอกสารหลักฐาน
ตามข้อ ๑๕

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลข้างมิ่ง
ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยไม่ชอบ
ด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ซึ่งเป็นคดีพิพาท
เกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ
คำสั่งหรือการกระทำอื่นใด อันอยู่ในอำนาจของศาลปกครองที่จะพิจารณาพิพากษาหรือ
มีคำสั่งได้ ตามนัยมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ
วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๒
อุทธรณ์คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลข้างมิ่ง ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒
ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการต่อประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
หรือเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน
๒๕๖๒ จึงชอบที่จะพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวัน
นับแต่วันที่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ กล่าวคือ ภายในวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๒ ทั้งนี้ ตามนัย
ข้อ ๑๐ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดสกลนคร เรื่อง หลักเกณฑ์
และเงื่อนไขในการอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘
หากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์
จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องคดีต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่
พ้นกำหนดเวลาดังกล่าว คือ ภายในวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๖๒ โดยไม่จำเป็นต้องรอคำวินิจฉัย
อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อีกต่อไป ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่
๓ เมษายน ๒๕๖๓ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่ง
พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

/สำหรับ...

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือศาลากลางจังหวัดสกลนคร ที่ สน. ๐๐๒๓.๒/๒๑๑๒ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีนับแต่วันที่ทราบผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ตามหนังสือดังกล่าว ย่อมถือได้ว่าวันถัดจากวันที่ผู้ฟ้องคดีได้ทราบผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ตามหนังสือดังกล่าว คือ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีเริ่มใช้สิทธิฟ้องคดีขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๐๖/๒๕๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองอุตรธานี) ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีคือ ภายในวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๓ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น เห็นว่า โดยที่คำสั่งทางปกครองให้มีผลใช้บังคับต่อบุคคลตั้งแต่ขณะที่ผู้นั้นได้รับแจ้งเป็นต้นไป และคำสั่งทางปกครองย่อมมีผลตราบเท่าที่ยังไม่มีการเพิกถอนหรือสิ้นผลลงโดยเงื่อนไขหรือโดยเหตุอื่น ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ที่พิพาทนั้น ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งพิพาทดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ จึงถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๓ จึงเป็นการยื่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ แล้ว คำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น และคดีนี้แม้ศาลปกครองจะมีคำพิพากษาตามคำขอของผู้ฟ้องคดีก็เพียงก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดีเท่านั้น มิใช่เป็นประโยชน์แก่ประชาชนโดยส่วนรวม ทั้งไม่ปรากฏเหตุจำเป็นอื่นที่เป็นอุปสรรคขัดขวางทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจยื่นคำฟ้องขอทานี้ภายในระยะเวลาการฟ้องคดีที่กฎหมายกำหนด ศาลปกครองจึงไม่อาจใช้ดุลพินิจรับคำฟ้องขอทานี้ไว้พิจารณาได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่ง

/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติเดียวกัน ประกอบข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการ
ในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

ดังนั้น ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องข้อหาที่หนึ่งที่ฟ้องขอให้ศาล
มีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔๐๖/๒๕๖๒ ลงวันที่
๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำฟ้องในส่วนที่ฟ้อง
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย

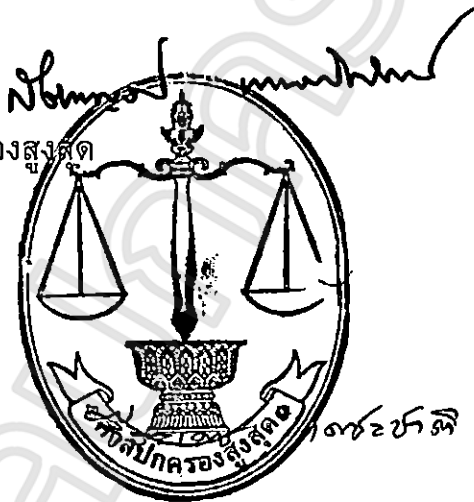
จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายสมยศ วัฒนภิรมย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

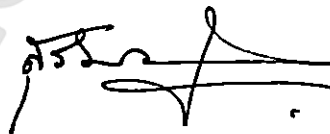
นางสิริกาญจน์ พานพิทักษ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายเสถียร ทิวทอง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายธีระเดช เดชะชาติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

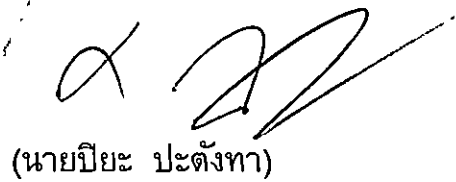
นายสุรัตน์ พุ่มพวง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีคำร้องที่ คบ. ๑๔๖/๒๕๖๓ ได้ทำคำสั่งที่ คบ. ๑๓ /๒๕๖๔ โดย นายเสถียร ทิวทอง ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำสั่ง แต่เนื่องจาก นายเสถียร ทิวทอง พ้นจากตำแหน่ง ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำสั่งนี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายปิยะ ประดิ่งทา)

ประธานศาลปกครองสูงสุด